

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

HĂRNICIA ESTE MAGIE sau despre Andra și Margo, o pisică năzdrăvană

Nu demult, nu aș putea spune exact când, pentru că timpul nu curge uniform, știți voi, din cauza piticilor..., în Tărâmurile Îndepărtate a avut loc o șezătoare. Știți ce

DACĂ PLICTISEALA SE ÎNTINDE,
NIMENI NU VA MAI ȘTI CE ARE DE
FĂCUT: ZÂNELE MICI NU VOR MAI
ÎNGRIJI POIENILE ȘI PARCURILE,
ELFII NU VOR MAI APĂRA
HOTARELE, ZÂNELE NU VOR MAI
SPUNE POVEȘTI, DRAGONII NU
VOR MAI ZBURA, IAR
VRĂJITOARELE ÎȘI VOR PIERDE
PUTERILE ȘI ANIMALELE
FERMECATE VOR PIERI.

e o șezătoare? Desigur, un loc unde șezi - adică stai jos pe un scăunel sau pe o pernă - că doar de aceea îi zice „șezătoare” și ascuți la povești până când ți se face somn și trebuie să pleci acasă, că doar nu se cade să dormi altundeva decât în pat și mai ales neînvelit. Ei, cam așa ceva, dar nu chiar, pentru că la șezătorile

din Tărâmurile Îndepărtate se discută lucruri serioase. De exemplu, eu le-am citit din cartea mea povestea Andrei, o fetiță care se plictisea și toată lumea a fost de acord că nu era o poveste bună. Și cum ar fi putut să fie, dacă personajul principal se plictisea? Și cum să scrii istorie și ce să povestească zânele, dacă toată ziua nu faci altceva decât să stai degeaba și să te plictisești? Povestea începea așa: Andra se plictisea. Se plictisea atât de tare încât nu voia să facă nimic: nici să se joace, nici să citească, nici să își facă ordine în cameră. Se plictisea și atât. Ei bine, iar apoi pe paginile următoare, ce credeți că scria? Andra se plictisea, se plictisea, se plictisea și iar se plictisea.

- Vai, de mine! a zis o zână mică. Și florile de la geam cine le udă?

- Am observat și noi, a intervenit un elf de la hotare, o ceață care vine dinspre Tărâmurile Oamenilor și care dacă intri în ea face ca totul să ți se pară inutil și fără sens. Probabil e plictiseala, dar nu suntem siguri.

- Da, a spus și vrăjitoarea Matilda, i-ar trebui un ajutor până nu e prea târziu și pentru ea și pentru noi. Dacă plictiseala se întinde în Tărâmurile Îndepărtate, nimeni nu va mai ști ce are de făcut: zânele mici nu vor mai îngriji poienile și parcurile, elfii

HĂRNICIA ESTE MAGIE

nu vor mai apăra hotarele, zânele nu vor mai spune povești, dragonii nu vor mai zbura, iar vrăjitoarele își vor pierde puterile și animalele fermecate vor pieri.

- Da, au clătinat toți din cap, are nevoie de un ajutor.

Și vrăjitoarea Matilda i l-a dat.

Dar stați un pic! Știu că sunteți mirați. Voi ați aflat din povești că vrăjitoarele sunt rele, nu? Că arată ca niște cotoaroaște cu nasul coroiat și poartă musai o pălărie țuguiată. Ba și mai rău... că se deplasează călărind măhuri. Amănuntul acesta cu mătura o amuză cel mai tare pe Matilda. „De ce ai călări o mătură, zice ea, când ai cai fermecați și păsări măiestre și – cu o voce scăzută, pentru a nu fi auzită - ... chiar dragoni”. Ei bine, nu prea s-au văzut vrăjitoare călare pe dragoni, dar asta mai încolo, la poveștile cu dragoni. Deci, pe scurt, dragii mei, vă amintiți de Glinda din Vrăjitorul din Oz? Dacă da, trebuie să fiți de acord cu mine că există și vrăjitoare bune. Dacă nu, vă rog să puneți mâna pe carte și să vă convingeți singuri că am dreptate. În plus, nu prea avem de ce să vorbim despre vrăjitoarele rele, pentru că ele nu locuiesc în Tărâmurile Îndepărtate, ci în locuri unde nu merg nici oamenii, nici zânele, deci nu avem cum să le întâlnim. Așa că v-ați dat seama: Matilda își dorește cu adevărat să o ajute pe Andra și să salveze Tărâmurile Îndepărtate de amenințarea plictiselii.

Dar, să nu mai lungim vorba, pentru că, dacă nu băgăm de seamă, plictiseala se poate strecura și în povestea noastră.

Matilda este o vrăjitoare bătrână și înțeleaptă (da, da, bătrână, dar nu are nasul coroiat și nici pălărie... știți voi...). Ea cunoaște totul despre Tărâmurile Îndepărtate și multe despre oameni și lumea lor. Dar vrăjitoarele nu se pot duce în Tărâmurile Oamenilor, pentru că

Tărâmurile Îndepărtate au legi foarte stricte și doar anumite ființe, așa cum sunt zânele sau elfii și, uneori, piticii pot trece nestingherite granițele.

Așa că Matilda, neputându-se duce ea însăși la Andra, a apelat la un șiretlic. Știu că durează un pic și că vă pun răbdarea la încercare, pentru că vreți cu toții să aflați ce e cu Margo, pisica năzdrăvană, cu care ne-am întâlnit în titlu, dar ajungem imediat și la ea. O vom cunoaște și pe Margo, dar ea nu ar fi nimic fără stăpâna ei, așa că mai stăm un pic pe lângă Matilda și casa ei din Tărâmurile Îndepărtate.

În primul rând, trebuie să vă spun că vrăjitoarele au fiecare câte o putere particulară. A Matildei este că se uită în adâncul fiecărei ființe și vede ce simte cu adevărat. Așa că era sigură că Andra se plictisește. Andra nu se preface, știți, ca atunci când vrei o jucărie nouă sau vrei să stai pe telefon sau la televizor la desene animate și zici „M-am plictisit de desenat sau de citit sau de ce făceai până atunci” și faci ochii aceia rugători ca să o îndupleci pe mama. Nu, Andra se plictisește cu adevărat. Și știți de ce? Nici măcar nu o să ghiciți! Pentru că așa spun toate prietenele ei: „Mă plictisesc, mă plictisesc și iar mă plictisesc”. Și când spui ceva tot timpul, începi să crezi că e adevărat și începi să și simți asta. Deci, Matilda nu se înșela și nici elfii care văzuseră cum plictiseala se îndreaptă către Tărâmurile Îndepărtate.

Acum că am aflat câte ceva despre Matilda, trebuie să vă mai spun un lucru despre vrăjitoare. Ele vorbesc cu animalele. Și iau un animal și îl învață câte și mai câte, iar apoi îl trimit în Tărâmurile Oamenilor să stea de vorbă cu copiii. Nu ați stat niciodată de vorbă cu o pisică? Cum așa? Sunt sigură că ați mângâiat măcar una și a tors „frr, frr”. Nu ați fost atenți poate, dar ea v-a zis ceva sau poate doar ați dat peste o pisică obișnuită. Dar,

HĂRNICIA ESTE MAGIE

mi-e greu să cred, pentru că mai toate pisicile sunt neobișnuite, adică năzdrăvane. Știți, cam așa cum e calul lui Făt-Frumos care îi spune „Să zbor ca vântul sau ca gândul?”. Păi voi credeți că i-a zis așa, cu cuvinte? Cine a mai văzut cai vorbitori? I-a zis așa încât numai Făt-Frumos să înțeleagă. Pentru cei din jur, o fi părut doar un nechezat.

Dar să lăsăm caii și pe Făt-Frumos și să revenim la povestea noastră. V-ați dat seama, nu? Margo era o pisică năzdrăvană pe care Matilda o învățase multe secrete despre copii.

Ați observat o asemănare între Matilda și Margo? Vă las un pic să vă gândiți. Bravo! Și Matilda și Margo încep cu M. Credeți că e o coincidență? Cum să fie? Suntem în plină poveste cu vrăjitoare și pisici năzdrăvane. Orice vrăjitoare își denumeste animalele după numele ei. Să zicem că avem o vrăjitoare care se numește Zerbina. Cum se vor numi animalele ei? Ia spuneți! Eu zic: Zeno pentru un vultur și Zenda pentru o pisică. Voi?

Acum, că ne-am antrenat imaginația, haideți să ne apucăm de povestea cu Margo.

După șezătoare, Matilda mi-a zis:

- Denaira, ca să scriem o poveste bună, avem nevoie de o pisică. Vino la casa mea mâine dimineață!

Și așa am făcut. Când am ajuns, Matilda mi-a pus în mână o boccea în care era un ghem de blană neagră – un pui de pisică și mi-a spus:

- Ea e Margo. Trebuie să ajungă la Andra.

Nu mi s-a părut un plan extraordinar, pentru că nu vedeam cum se poate lupta un pui de mătă cu ditamai monstrul

plictiselii, dar cum nu reușisem să scriu o poveste bună împreună cu Andra, nu prea se cădea să comentez. Mai mult, mi-am folosit din plin imaginația: i-am pus lui Margo o fundă frumoasă la gât, apoi i-am luat și o zgardă antipurici cum au pisicile oamenilor. M-am mai gândit, apoi am luat și o cutie de cadou, dar pe când verificam când e ziua de naștere a Andrei ca să i-o las ca din întâmplare la ușă, Margo a făcut ceva care m-a lăsat mută de uimire. A sărit în cutia de cadou (nicio pisică, fie ea și năzdrăvană, nu rezistă tentației unei cutii frumoase de carton), iar când a ieșit.... ce să vezi? Nu mai avea nici fundă, nici zgardă, nici nimic, era prăfuită și murdară, cu scaieți în blană și mieuna jalnic.

Vai, ce m-am speriat, dragii mei! Cum era să lase Andra în casă o pisică atât de neîngrijită? Dar în timp ce mă repezeam să o iau și să caut o cișmea pe undeva să o spăl, Margo mi-a zis (în gând, cum vorbesc animalele năzdrăvane, ați fost atenți, da?):

- Mulțumesc pentru drum! De aici mă descurc singură.

Și s-a instalat pe preșul de la ușa Andrei, miorlăind insistent. Iar eu m-am așezat pe bancheta din stația de autobuz, cu un ochi la Margo, cu un ochi în carte, să văd cum se scrie povestea.

O bună bucată de vreme, pe paginile în care scria la nesfârșit „Andra se plictisea, se plictisea și iar se plictisea”, povestea s-a schimbat în „Miau, miau, miorlau, miorlau, miorlaaaau, miorlaaaaauuuuuu”, apoi în „Frr, frr, miau, frr, frr, rr”. Vai, mi-am zis! Ce poveste mai e și asta? Una pentru pui de mătă, numai bună să îi facă să adoarmă după-amiază. Ce va mai râde întreaga suflare din Tărâmurile Îndepărtate. Stai! mi-am dat brusc seama. „Frr, frr” înseamnă că toarce și ah, da, nu mai e pe preș. Ce o fi făcând în casă? Așteptam cu

HĂRNICIA ESTE MAGIE

nerăbdare să citesc povestea. Aproape că m-aș fi strecurat pe lângă geam, dar dacă mă vedea cineva spionând?

După ce Margo a mieunat cât a mieunat, Andra a deschis ușa. A durat ceva, pentru că, știți, Andra se plictisea. Dar Margo miorlăia atât de insistent, încât a trebuit să se ridice din pat, așa cum era, în pijama, deși era bine trecut de prânz, și să vadă ce era la ușă. Aici inima a început să îmi bată mai tare, deoarece am văzut cum intra în scenă magia: prima armă împotriva plictiselii este să-ți pui o întrebare. Dragii mei, dacă vă dă târcoale monstrul plictiselii, vă puteți pune întrebarea: „Ce să fac?”. Și atunci, o zână, un spiriduș sau un animal magic îți șoptește în ureche: poți să te speli pe dinți sau poți să desenezi o pisică sau poți să te duci la mama și să îi zici „Hai să facem o prăjitură!”. De la caz la caz, soluții se găsesc, dar trebuie să pui întrebarea. Țineți minte! „Ce să fac?” este o întrebare magică.

Bine, acum trebuie să vă spun că Andra a zis cam așa: Ce să fac?! Adică mai mult s-a dat bătută și a deschis ușa, pentru că miorlăitul devenise de-a dreptul caraghios și insuportabil. Iar Margo i-a zis: „Ia-mă în brațe!”. Și Andra a luat-o în brațe, deși nu a priceput ce spusese pisica. Mai bine zis, nu și-a dat seama că i-a spus ceva, dar e scuzabil, pentru că și voi dacă ați fi în locul ei nu v-ați aștepta să stați de vorbă cu o pisică.

Dar Andra, după cum știm deja, se plictisea, se plictisea și iar se plictisea, așa că a vrut să o lase pe Margo pe covor și să se întoarcă în pat. Dar spinii din blana lui Margo grozav se prinseseră de bluza de pijama încât a trebuit să... o curețe de scaieți? Voi așa ați fi făcut? Bravo! Ei, bine, Andrei nici nu i-a trecut prin cap. Ea și-a scos bluza cu tot cu pisică, iar acum Margo miorlăia și mai caraghios băgată cu totul în bluză de nici coada nu i se vedea.

V-am spus că plictiseala e un monstru... de fapt, e un balaur cu mai multe capete. Unul dintre ele este lenea. Lene fără plictiseală și plictiseală fără lene nu prea veți întâlni. Îmi mai ziceți niște capete? Dezordinea? Bravo! Doar știm că Andra era în pijama la prânz, avea patul nefăcut și vă mai spun: nu se spălase și nu se pieptănase.

Dar Margo nu se lăsa. Alerga prin cameră cu bluza Andrei în cap, fără să vadă nimic sau pretinzând că nu vedea nimic. A dărâmat o vază cu flori care stătea... ați ghicit! pe un scaun, pentru că la Andra în cameră nimic nu era la locul lui, iar vaza, în cădere, a udat un morman de tricouri, șosete și pantaloni scurți, toate aruncate pe jos după ce fuseseră purtate.

- Vai, ce urât miroase apa din vază! a zis Margo și apoi, așa cum învățase de la Matilda, i-a împrumutat Andrei una din puterile de pisică. Mirosul!

- Aaaaah, a zis Andra, lovită de mirosurile diferite de rufe murdare, pat nefăcut și apă neschimbată. Ba chiar a simțit și izul unui cotor de măr aruncat pe sub pat. Aaaaah, ce urât miroase!

Eh, atunci a trebuit să se apuce să ducă rufele la spălat. A ridicat și jucăriile de pe jos și le-a pus în coș. A schimbat și apa la flori, ba chiar a spălat și vaza. A făcut și patul. Ba chiar s-a schimbat și s-a pieptănat. Când a terminat și-a adus aminte de Margo.

- Pis! Pis! Unde ești? a chemat-o Andra.
- Aici! a zis Margo.
- Unde, aici?
- Aici, pe fundul coșului cu jucării!

Margo se strecurase în coș sau poate Andra pusese peste ea jucăriile din neatenție. Ia fiți atenți! Am mai găsit un cap al balaurului. Neatenția.

HĂRNICIA ESTE MAGIE

- Hai, a zis Andra, să-ți fac și ție o baie!
Dacă ne găsește mama așa...
- Hai! a zis Margo, deloc încântată de ideea de a intra în apă.

Așa că a ajutat-o și ea pe Andra un pic...
vă aduceți aminte, Margo nu era în realitate murdară, doar se prefăcuse.

După ce a spălat-o și a uscat-o într-un prosop pe care apoi l-a pus pe sârmă, nu l-a aruncat pe jos cum ar fi făcut nu de mult, Andra a zis:

- Și acum, că totul este în ordine, cum să îți punem numele?
- Miau! a zis pisica.
- Bine, a replicat Andra înțeleghătoare. Margo, dacă așa îți place ție.
- Miau! a făcut pisica din nou.
- Și eu mă bucur! a zis Andra strângând-o în brațe.

Vedeți voi, așa se întâmplă când dai de o pisică năzdrăvană. Vorbești cu ea și nu te plictisești.

Cât despre monstrul plictiselii, vrei să știți dacă îi mai dă târcoale Andrei? Îi dă, pentru că așa fac toți monștrii, dar Margo este vigilentă, fiindcă Matilda a prevenit-o că așa se va întâmpla. De câte ori îl vede că se apropie, își arcuiește spinarea, își zburlește blana și miaună ascutit și amenințător. Iar Andra știe că e pregătită de luptă. Și ca nu cumva Margo să pățească ceva în bătălia cu monstrul, se duce repede și umple bolul cu apă sau schimbă nisipul din litieră. Și monstrul se face nevăzut, plecând cu coada între picioare.

HĂRNICIA ESTE MAGIE